

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 133. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm4434/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Betragter jeg endelig Verket som mit, da var det et godt Tegn, at jeg vilde sange ved en saadan Mandes Grav, uden paa Sandheds Betøfning at sige smukke Ting, at jeg med Behag kunde bære ved Billedet af en Mand hvis eneste Fortrin var Kristendom i Tro og Levnet, men en vis Fornemhed og dørlig Indbildning stikker dog igjennem. Man seer let, at jeg endnu drømte om en Wiisdom (Grundføgt) uafhængig af Christus, som altsaa kunde dyrkes og naaes uden i og ved Ham, og saaledes maa man vel drømme, saalænge man ei vil forstaa, at den Hellig-Aand er ligesaa vel Sønnens som Faderens Aand. Derfor talde man i Pietistens Dage saameget om en Sophia coelestis, derfor dyrkede saamange Christne i det forrige Aarhundrede en Philosophie, der skulde staa paa sine egne Been, derfor ledte jeg, skjønt jeg troede paa Christus, dog i Afstanden og overalt i Tankerunden om en Wiisdom, af hvilken jeg ventede at faae Forstand paa Troens Hemmeligheder. Attraaen efter denne Forstand og Erkjendelse skal vi have, men at den umulig kan naaes i Støvet, og kun i Christo stykvis annammes, det skal vi indsee. Det indsaas imidlertid Wiidreigh ikke heller, og min Wildfarelse havde altsaa ingon skadelig Indflydelse paa Udbildningen af ham.

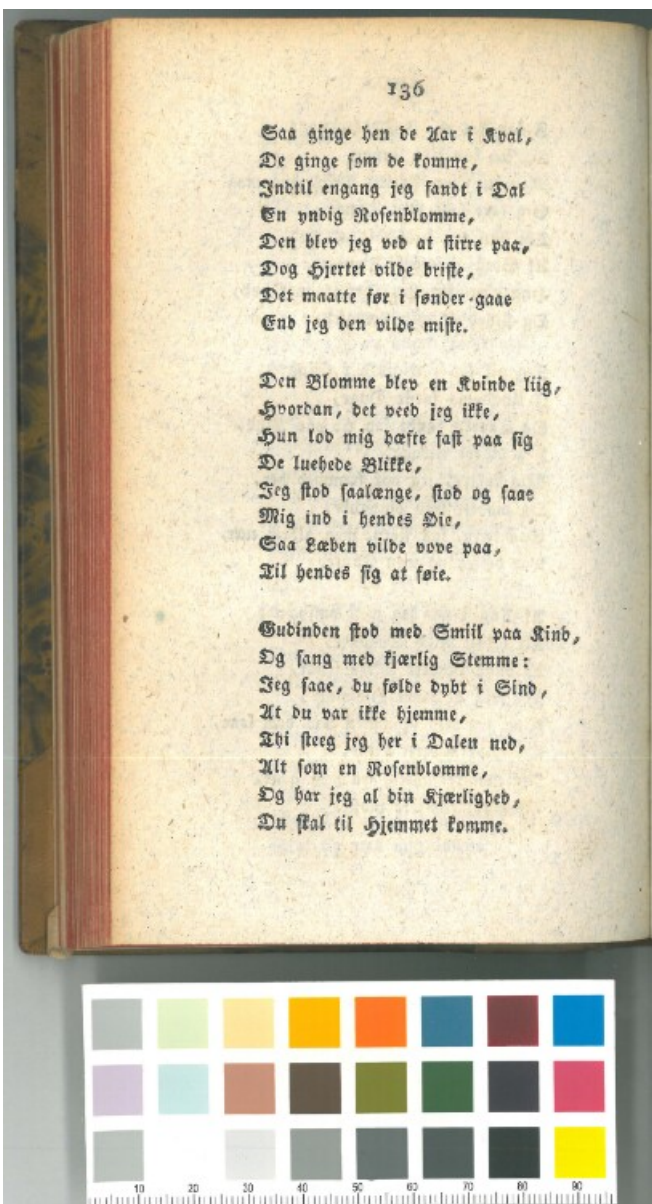
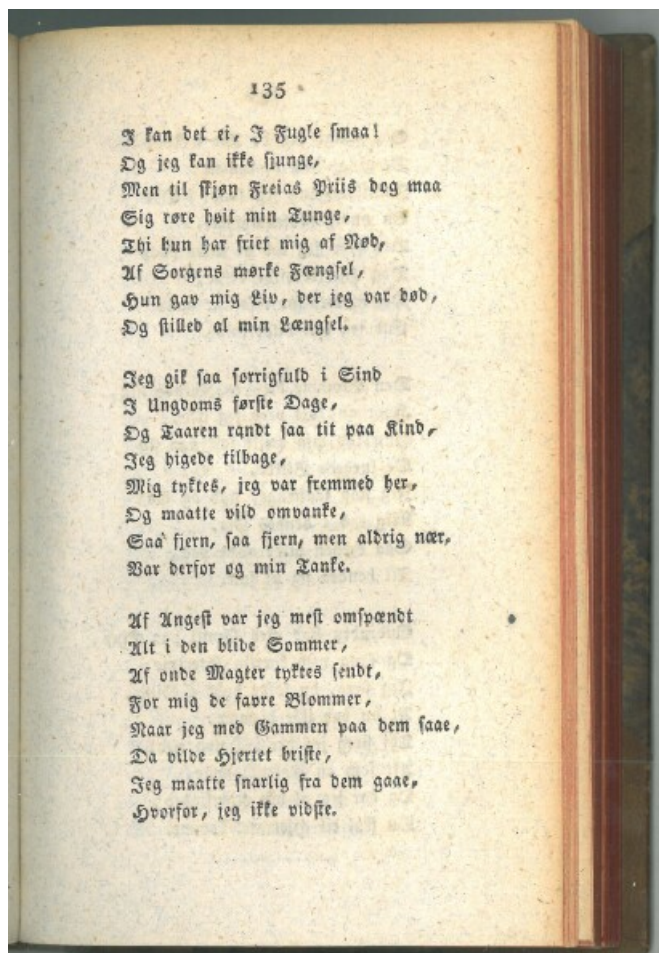
Freias Priis.

Her i den soale Aftenstund,
Mens Soel i Hav sig sænker,
Jeg ganger i den grønne Lund,
Daa Freia kun jeg tænker,
Jeg hende seer i grønne Blad,
Og i den favre Blomme,
Fra hende og hvert Fuglekvad
Mig ene tykkes komme.

Jeg er saa fro, saa barneglad,
Og med de Blommer spæde,
Der staa saa net i Krands og Rab,
Jeg deler al min Glæde,
Jeg talter dem saa inderlig,
Men de forstaa mig ikke,
Dhi at i dem jeg seer kun dig,
Skjøn Freia! veed de ikke.

Den lyse Soel har sjalet sig,
Det mørknes brat i Lunde,
Smaaafugle; vil I laane mig
Jer Stemme, mens I blunde?
Da vil jeg sjunge Freias Lov,
Og ikke jeg alene,
Men Dal og Høi og Mark og Skov
Skal sig med mig forene.

Jeg kysked hendes Klæbebon,
 Forsagedt Alt paa Jorden,
 Da førde hun med Hilschaand,
 Mig ind i gamle Norden,
 Jeg saae den gamle Gudshær,
 Dertil de Kjemper stærke,
 At jeg var kommet Hjemmet nær,
 Jeg klarlig kunde mærke.

Saalænge jeg kan tælle Aar,
 Jeg vil i Norden bygge,
 Men naar i blide, lune Aar
 Mig vinker Lundens Skjgge,
 Da ræddes jeg slet ikke meer,
 Min Trængsels Tid er omme,
 Jeg overalt Hjon Freia seer
 I søger Os og Blomme.

Min Stemme er saa hoas og raa,
 Og mine Toner runge,
 Thi beder jeg, I Viger smaa!
 I vil om Freia hunge!
 Da skal det tone sødt i Dal,
 Og klinge over Enge,
 Til Freias luse, høie Sal
 Skal eders Loosfang trænge.

T i l l æ g.

Ved første flygtige Blikkast synes dette, i sit Slags ikke uheldige, Vers at være et godt Tryk, Marusen synes her udfovet, Freia er kun et Navn paa Stjorbeden, de milde, venlige Toner viane om at Hjertet fører Ordet, og Talen om at bygge og boe i det gamle Nord sees let at være af det Slags man sees langt fra et gammelt Stæde, som man klammer sig ved at have forladt, og vil indbilde sig selv endnu at være det egentlige og kjæreste Opholdssted; det synes som Hjertet nu endelig havde lært at fatte den kærtlige Høihed og smilende af Jistbjergens storagtige Kædning. Noget Sandt er ogsaa heri, men seer man vist til, da opdager man, at jeg og min Sang vare paa slemme Veie, at vi stode ved Indgangen ikke til den himmelske, men til den jordiske Stjorheds Rosenlund, hvor det ei klinger sødt fra uskyldig, barnlig Kjærlighed, men smigrende fra kjøbelig Lyflighed; var jeg kommet længere end i Dorren, havde disse Toner fangstet mit Øre, da havde det været ude med min Sangs Betydning, thi den udvoertes Stjorhed og Natur, der for hver Digter ere freikende Sirener, var det end langt mere for mig, da det havde til mig Dies Beskaffenhed at se det Himmelske mere i Historiens end i Naturens Billede, først seent opløstes mit Øre ved Troen ogsaa for dette, men kan dog aldrig deri flux saa klart som i hiint.

